

Államtitkári rangú vezető kellene

Az erdészetnek a kor megváltozott viszonyai között olyan, már 15-20 éves gyakorlattal rendelkező, széles szakmai ismeretek birtokában lévő államtitkár rangú személyre van szüksége, aki hatékonyan irányít és megfelelő súllyal képviseli a magyar erdők és az erdészet érdekeit a mindenkori döntéshozók előtt, és képes fellépni a szakmát károsan érintő nézetek ellen.

Szaktanákat az elmúlt években és a jelenben is az ismeretek hiányából fakadó sok megalapozatlan támadás éri a hivatalos természetvédők és a zöld civil szervezetek részéről.

Az országos erdészet tekintélyének sérülését és esetleg komoly károk okozását jelenti az, ha a döntéshozók a szakma megfelelő szintű képviselőjének megkérdezése (meghallgatása), vagy annak figyelembevétele nélkül hozzák meg döntésüket az erdészeti szakmát súlyosan befolyásoló kérdésekben.

Az előzőekben leírtak alátámasztását szolgálják a következőkben ismertetésre kerülő történések.

– Az erdőtörvény-tervezet egyes szervek és zöld civil szervezetek általi kifogásolása, visszavonásának kezdeményezése, az erdészszakma és az erdészek erdőszeretétét és erdővédelmét kétségbevető megnyilvánulása.

– Az állami erdők privatizációjának felvetődése.

– Az állami erdészet által kezelt erdőterületből újabb több tízezer hektár kiszakításának kezdeményezése.

– Az Országos Erdészeti Főigazgatóság helyett az erdészeti szakirányítás alacsonyabb rangú besorolással más szervezeti keretek közé való beolvadása.

– A bolognai képzés erdész egyetemi oktatásra (de az egész szakmai oktatást érintően is) károsan ható bevezetése.

– Az erdészeti hatóság (erdőrendezés, erdőfelügyelet) önállóságának, szakmai előíró és ellenőrző tevékenységének megkérdőjelezése.

– A nemzetközileg is elismert hazai erdészeti kutatás és tudomány eredményeinek szakmán kívüli körök általi, bizonyítás nélküli bírálata.

Az erdészszakma különböző szinteken dolgozó gyakorló természetesen tettek és tesznek erőfeszítéseket az erdészetet érintő káros és megalapozatlan döntések, kezdeményezések, támadások ellen, azonban hogy ez az eddigieknél sikeresebb legyen, azért lenne szükség a kormányban, a

címben megfogalmazott erdészképviseletre.

Az erdészszakmára jellemzők közül néhányat az alábbiakban megemlítek, a bennünket másképp látók szíves figyelmébe ajánlva.

– Az erdészeti szakma országos képviselőjét az elmúlt idők kormányaiban több esetben is államtitkár, miniszterhelyettes látta el. Ez a szakma megbecsülését, megfelelő rangra való emelését is kifejezésre juttatta.

– Az ország területének 20%-os az erdősültsége, amelyet a II. világháború utáni 12%-ról az erdészek szakmai munkája hozott létre. Tehát nem az erdészekről kell féltetni az erdőt.

– Az országos erdészetet nem a költségvetés tartja el (mint a hivatásos természetvédelmet és a költségvetésből pénzt kérő zöld civil szervezeteket), hanem döntően önfenntartó.

– A selmeci és soproni hagyományo-

kon nyugvó és a korok változó követelményeinek megfelelő erdészeti felsőoktatás európai elismertségű volt, és az ma is, a bolognai képzés bevezetése nélkül is.

– Az erdészet eleget tesz az ökológiai, ökonómiai, védelmi és a társadalom egyéb igényeit kielégítő rendeltetésének.

– A természet védelmét az erdészek évszázadok óta a gyakorlati munkájukkal szolgálják, mert az erdőt nemcsak a fák összességének tekintik, hanem annak teljes élővilágával együtt és az ökoszisztémán túl, mint az emberi élet egyik meghatározójának is tisztelik.

Az előzőekben ismertetett gondolataimmal azt szeretném szolgálni hogy az erdészek a szakmai irányú döntéshozók és a természetvédők között felmerülő meg nem értéseket tisztázva, közös összefogással végezhesse összehatásában eredményesen ki-kí a maga munkáját.

Dr. Horváth Gyula
aranyokleveles erdőmérnök

Amerika a vezető erdőpusztító

Az ezredfordulón a világon még 32,688 millió négyzetkilométernyi területet beborító erdőségek öt év alatt 3,1 százalékkal csökkentek, vagyis hozzávetőleg egymillió négyzetkilométerről tűntek el a fák – írta az AFP, az amerikai tudományos akadémia folyóiratában megjelent tanulmányt ismertetve. A műholdfelvételekre épülő felmérés szerint a vizsgálat kezdetén még 5,2 millió négyzetkilométeren (a Föld összes erdőterületének 16,1 százalékán) élő mérsékelt égövi fák 3,5 százaléka pusztult el 2005-ig, a teljes veszteség 18,2 százaléka tehát erre a régióra esik. A meleg éghajlati öv száraz vidékein élő erdőségek az ezredforduló idején 7,13 millió négyzetkilométert foglaltak el, öt évvel később pedig 2,9 százalékos fogyatkozást mutattak, a teljes veszteségben azonban 20,2 százalékot képviselnek. A 2000 előtt összesen 11,5 millió négyzetkilométeren növekvő trópusi esőerdők 2,4 százaléka tűnt el, ez a globális erdőcsökkenés 27 százalékát teszi ki.

Korábban az északi félteke sarkvidéki régiója adta a világ rengetegeinek 26,7 százalékát, az esőerdők után ez a legnagyobb fás vidék a Földön. Az amerikai tudósok azonban azt a meglepő felfedezést tették, hogy ebben a térségben a legsúlyosabb a veszteség. A sarkvidéki erdők területe öt év alatt négy százalékkal zsugorodott, s a régi

részaránya a globális csökkenésből 34,7 százalék. A kutatók szerint a sarkvidéki fapusztulás 60 százalékaért a villámcsapás okozta tüzek, 40 százalékan azonban az emberi tevékenységekkel összefüggő fertőzések és az erdőirtás felelős.

A felmérés szerint a világon öt év alatt megsemmisült erdőségek fele Észak- és Dél-Amerika számlájára írható, ha azonban összehasonlítjuk a két kontinens adatait, Észak-Amerikában gyorsabb az erdőpusztulás üteme.

Az országokra vetített elemzés még meglepőbb megállapításhoz vezetett. Brazília – amelyet szüntelenül ostromoz a világ, hogy az esőerdők felégetésével növeli agrárterületét – öt év alatt 165 ezer négyzetkilométeren tarolta le a fákat, s erdősegei 3,6 százalékkal zsugorodtak. A vizsgált időszakban azonban Kanadában 5,2 százalékkal, az Egyesült Államokban pedig 6,8 százalékkal zsugorodtak az erdők, a két észak-amerikai országból 280 ezer négyzetkilométerről tűntek el a fák. Ez azt jelenti, hogy míg a braziliai erdőpusztulás 0,5 százalékkal haladja meg a világszámot, Kanadáé 2,3, az Egyesült Államoké pedig 3,7 százalékkal, ez utóbbi ország tehát egymagában is „töltött” azon a mértéken, amit Kanadában és Brazíliában összesen kimutattak.

(A Magyar Nemzet összeállítása nyomán)